

Personalismus jen jako první krok

Pavel Jerie napsal (a v kopii mi poslal) poznámku „personalizovaná medicína a snaha o lepší klinické rozhodování“ (dnes to v kopii došlo; vyšlo to v Kardiologické revui, ale kde přesně, to nenapsal, ale snad to chybějící nějak zjistím – rok 2010, str. 108; na internetu nelze zjistit, jde-li o č. 1 nebo 2). Měl bych k tomu malou poznámku. Tento problém je mnohem širší (než lékařský) a také mnohem hlubší, filosoficky dalekosáhlejší. Nejde zejména pouze o „zprůměrování výsledků“, jak píše prof. Štejf (Kardiol. Rev. 2009, č. 3, str. 125, jak cituje Jerie), ale především o to, čím je takové „zprůměrování“ vůbec umožněno, tj. o kvantifikace na základě vnějších (předmětných) přístupů. Tak jako lékař musí počítat nikoli pouze se zraněním nebo chorobou, ale také a dokonce především s pacientem jako „osobou“ („subjektem“), a tak jako tento důraz nelze zařadit – a tím do značné míry neutralizovat až relativizovat – do sféry lékařské etiky (na to právě Jerie právem poukazuje uvedením tří případů resp. kazuistik), tak nelze niternou (subjektní, nepředmětnou) stránku procesů a hlavně „pravých“ událostí přehlížet (a tím méně odmítat a popírat) všude ve světě, tedy nejen u lidí (a tedy rovněž v lidských dějinách), ale také v celé biosféře, a vposledu i na úrovni předživých „celků“ (subjektů, „osob“, skutečností majících své „dedans“, „pravých jsoucen“). Jde tedy původně a základně o chybu principiální, filosofickou (metafyzickou), nikoli pouze chybu lékařského přístupu (k níž vede bohužel běžné chápání „vědy“ a vědecké „objektivity“). Což pochopitelně nemá vyznít jako kritika této nedostačivosti důrazu na „osobu“ či „personu“ pacienta, nýbrž jako pobídka k tomu, abychom u toho nezůstávali, ale napravovali chybu i tam (a především tam), kde zdaleka není tolik nápadná a kde je těžko možné uvádět jakoukoli kazuistiku.

(Písek, 101025-4.)